

МОТИВАЦІЙНИЙ КОМПОНЕНТ У ФІЗИЧНІЙ КУЛЬТУРІ

Стрижневим у структурі фізичної культури студента є мотиваційний компонент. Виникаючи на основі потреб мотиви визначають спрямованість особистості, стимулюють і мобілізують її на прояв активності. Потреба у фізичній культурі-головна спонукальна, спрямовуюча і регулююча сила поведінки особистості, що має широкий спектр: потреба в рухах і фізичних навантаженнях, в спілкуванні, контактах і проведенні вільного часу в колі друзів, в іграх, відпочинку, емоційної розрядки, в самоствердженні, в естетичній насолоді, в поліпшенні якості фізкультурно-спортивних занять, в комфорті і інше. Задоволення потреб супроводжується позитивними емоціями, незадоволення-негативними. Пріоритетним напрямком у підвищенні мотивації студентів до занять фізичною культурою і спортом може і повинна стати відмова від уніфікації та стандартизації навчальних програм гуманітарних і технічних вузів і створення якомога більшої кількості альтернативних програм по кожному виду фізичної культури з урахуванням регіональних, національних, культурно-історичних традицій, матеріально-технічної оснащеності спортивних комплексів кожного конкретного вузу. Процес формування стійкої потреби у фізичному вдосконаленні повинен бути гуманістичним за формою і особистісно орієнтованим за змістом. Важливо враховувати, що будь-якій людині властиве неприйняття примусу, опір йому. Це виховує впертість, небажання слідувати порадам. Ігноруючи цю педагогічну аксіому, можна досягти позитивних результатів у формуванні будь-якої культурної потреби, в тому числі і в фізичному розвитку. Одна зі складових особистісно-орієнтованого підходу-це діалогічність. Викладачеві, який веде цей діалог, необхідно володіти релевантною інформацією про потреби студентів у сфері фізичної культури і спорту. Таким чином, студентам надається більш широкий вибір різних форм фізкультурно-спортивної діяльності з урахуванням їх особистих інтересів, нахилів та здібностей.